

สิ้นอาสวะ

หลวงพ่อโสภณ โอภาโส

ภาพปก :

พระประธานปางสมาธิ

ประดิษฐาน ณ ศาลาสุภัทโท วัดบึงลัฏฐิวัน

สิ้นอาสวะ

หลวงพ่อโสภณ โอภาโส

๒๓ ตุลาคม ๒๕๔๘

วัดบึงลัฏฐิวัน
ตำบลท่าหลวง อำเภอท่าเรือ
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
โทรศัพท์ ๐-๓๕๓๔-๑๘๓๙

สิ้นอาสวะ

หลวงพ่อโสภณ โอภาโส

หนังสือเผยแผ่ธรรมะ ลำดับที่ ๒๓
พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน
พิมพ์ครั้งแรก ๒๓ ตุลาคม ๒๕๔๘
จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

ถอดเทปเสียง
พระอนันต์ สมฺปุณฺโณ

เรียบเรียง
รุ่งนภา วงษ์สวัสดิ์

อำนวยการพิมพ์
สำเริง วงษ์สวัสดิ์
รุ่งนภา วงษ์สวัสดิ์

ดำเนินการผลิต
โรงพิมพ์เทียนวัฒนา ถนนโรจนะ พระนครศรีอยุธยา
โทรศัพท์ ๐-๓๕๓๓-๕๕๒๗ โทรสาร ๐-๓๕๓๓-๕๕๗๘

คำนำ

"สิ้นอาสวะ" เป็นโอวาทธรรมที่ทรงคุณค่าของ *หลวงพ่อโสภณ โอภาโส* ที่แสดงแก่พุทธบริษัทผู้ใฝ่ธรรมะ ณ ศาลาสุภัทโท วัดบึงลัฏฐิวัน ในวันวิสาขบูชาของปีนี้ ซึ่งตรงกับวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๘ เป็นวันที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพาน เป็นวันที่พระองค์หมดสิ้นอาสวกิเลสทั้งสิ้นทั้งปวง *หลวงพ่อโสภณ โอภาโส* ผู้ประพฤติตามหลักธรรม คำสั่งสอนของพระพุทธองค์ ได้นำแนวทางการประพฤติปฏิบัติ มาอบรมสั่งสอนพุทธบริษัท ให้ประพฤติปฏิบัติตามแนวทางที่ถูกต้อง เพื่อประโยชน์สุขของมวลมนุษยชาติ

โอวาทธรรมนี้ พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน ในงานทอดกฐินสามัคคี ขออนุโมทนาในพลังศรัทธาและกุศลจิตของผู้บริจาคทรัพย์ จงดลบันดาลประทานพร ให้ท่านประสบแต่ความสุข ความเจริญ ดวงตาเห็นธรรม ทุกคนทุกท่านเทอญ

คณะศิษยานุศิษย์
วัดบึงลัฏฐิวัน
๒๓ ตุลาคม ๒๕๔๘

สารบัญ

สิ้นอาสวะ

หลวงพ่อโสภณ โอภาโส

ศาสดาผู้รู้แจ้งโลก

ต่อไปนี้ให้ทุกคนอยู่ด้วยอาการสงบ เมื่อสักครู่นี้เราได้เดินจงกรม บัดนี้เราจะได้นั่งสมาธิต่อ พร้อมฟังคำอธิบายไปด้วย ไม่มีใครรู้มาก่อน พระพุทธเจ้าเองก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ก็ทำ ทำจนสามารถรู้ ในสิ่งที่ไม่เคยรู้มาก่อน จำเป็นไหมกับชีวิตของมนุษย์ ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วย นักบวชทั้งหลาย โดยเฉพาะประเทศที่เขามีความเจริญหลายด้าน จะต้องมีนักบวชทุกประเทศ หรือทุก ๆ เผ่า หรือมีศาสดาที่จะสอนกัน อินเดียจะมีลัทธิมากมายที่สุด แล้วก็มีทุกที่ ที่มนุษย์อยู่จะต้องมีหลักคำสอน เรียกว่าเป็นศาสตร์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในโลก ศาสนาพุทธของเรามีจุดเริ่มที่พระพุทธเจ้า ตามประวัติท่านเป็นกษัตริย์ ออกจากวังมาปฏิบัติอธิษฐานตัวเองเป็นนักบวช ใช้เวลาในการศึกษาข้อมูลในการปฏิบัติ ตรงไหนที่ว่าดีที่สุด ในครั้งกระนั้นสมัยเมื่อสองพันกว่าปีมา มีดาบสสองคน เรียกว่านักบวชหรือฤษีดาบส นั่นก็คือ อาฬาลดาบสกับอุทกดาบส สองคนนี้สามารถมีญาณ

มีฌานเหาะได้ ท่านไปศึกษาข้อมูลจากอาจารย์สองคนนี้ได้ดีแล้วจบแล้ว อาจารย์หมดวิชาจะสอนแล้ว ไม่เป็นที่ประทับใจของพระองค์ ยังไม่ใช่ ถึงจะเหาะได้บินได้เหมือนนกก็ยังไม่ประเสริฐ ก็ยังไม่สิ้นจากอาสวะทั้งหลายทั้งปวงในจิตใจ ก็เลยต้องไปศึกษาข้อมูลด้วยการปฏิบัติของตัวเอง ไปโทษทางตา ไปโทษทางหู โทษทางจมูก โทษทางลิ้น ทางกาย ไปทรมานทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย มันก็ยังไม่สิ้นจากอาสวะเหมือนกัน ปฏิบัติจนกระทั่งสังขารร่างกายซูบผอม จะรอดไม่รอดทำนองนี้เป็นต้น ก็ยังไม่สิ้นจากอาสวะทั้งหลาย

พระองค์ต้องหันมาบริโภคน้ำ รับประทานอาหารตามปกติ หลังจากนั้นก็บำเพ็ญภาวนาทางด้านจิต นี้เป็นสิ่งที่สำคัญมาก บำเพ็ญเพียรทางด้านจิตในคืน วันวิสาขะ ยามหนึ่ง ยามสอง ยามสามก็สิ้นจากอาสวะ ท่านทำด้วยวิธีการอะไร ทำไมต้องมาศึกษาข้อมูลตรงนี้ด้วยอะไร นี่แหละจึงเป็นสิ่งที่แปลก เพราะว่าเราเรียนจากศาสดาต่าง ๆ ที่เรียนมาแล้วจากลัทธิต่าง ๆ ก็ยังไม่จุใจ ตรงนี้มาศึกษาเองด้วยการปฏิบัติ ปฐมฌาน ทุติยฌาน ตติยฌาน จตุถฌาน จนกระทั่งเข้าถึงความรู้ความฉลาดทางด้านญาณ ด้านฌาน ด้านสมาบัติ มันเรื่องของจิตไม่ใช่เรื่องของกาย ก็เลยได้อุทาหรณ์มาหลาย ๆ

อย่างว่า มาสอนพวกเรา สองพันกว่าปีแล้วยังได้ประโยชน์ไม่ได้สาบสูญไปไหน บุปเพนิวาสานุสติญาณสามารถจะหยั่งรู้ในอดีตที่ผ่านมาแล้วกี่ร้อยกี่ชาติก็สามารถจำได้แปลกแปลกกว่ามนุษย์ทั้งหลาย วิทยาศาสตร์เขาทำให้เราเห็นกันอยู่นี้ เช่น โทรศัพท์ โทรทัศน์ วิทยุหรือสื่อสารต่าง ๆ มันก็น่าแปลก มันมาได้อย่างไรก็ไม่ทราบเหมือนกัน นี่คือวิทยาศาสตร์ที่เขาทำกัน แต่พุทธศาสนาทำมาก่อน โลกที่มีมนุษย์อาศัยอยู่ วิทยาศาสตร์ยังไม่รู้เกี่ยวกับเรื่องของมนุษย์ แต่พุทธศาสน์รู้เรื่องเกี่ยวกับสัตว์ สิ่งมีชีวิต พระองค์สามารถบอกได้ท้องฟ้ามีดาวกี่ดวงไม่สามารถจะนับได้ นั่นแหละ แต่ละดวงคือโลกหนึ่งดวง ไกลหรือใกล้เท่านั้นเอง ถ้าใกล้ก็อาจจะสว่างโชติช่วง ถ้าไกลอาจจะริบหรี่นิดเดียว แต่ว่าตรงไหนเท่านั้น แต่ว่าพระองค์นั้นไปแล้ว สามารถจะเข้าใจในโลก ในสิ่งต่าง ๆ ได้โดยที่ไม่ต้องมีใครอธิบาย ไม่มีใครบอก ไม่มีใครสอน ตรงนี้มันสุดวิสัยที่มนุษย์ทั่วไปจะรู้ได้ เข้าใจได้ เช่น มีสาวกบางองค์ท่านบอกว่า “สารีบุตร เมื่อก่อนเธอเป็นลิงมานะ” แล้วจะรู้ได้อย่างไร มันเป็นสิ่งที่แปลก นั่นคือพระพุทธเจ้าบอกว่า ตรัสรู้เองโดยชอบ ไม่มีใครบอก ไม่มีใครสอน สิ้นอาสวะวันนั้นแหละ ภพชาติของท่านสิ้นสุดในวันวิสาขะ สังขารร่างกายก็แตกดับวันวิสาขะ อาสวะ

ทั้งหลายก็แตกดับ คือดับภพชาติไม่มีแล้ว สิ้นสุดกันวันนั้น

การรักษาศีล คือ การสำรวมอินทรีย์

เมื่อสองพันกว่าปี พระองค์ได้ประกาศสัจจธรรมไว้ให้พวกเรา บัดนี้ ครูบาอาจารย์ในประเทศไทย ประเทศพม่า หรือ ประเทศต่างๆ บริเวณที่ใกล้เคียงกับพวกเราที่นับถือศาสนาพุทธเหมือนกับพวกเรานั้น เช่น จากชาวจีนเว่ยหลางก็นับถือศาสนาพุทธ แต่พวกเขามีความจริงใจในหลักของการปฏิบัติ คือชีวิตจิตใจมอบให้ธรรมะ ไม่เอาอะไร เน้นการปฏิบัติเพื่อเอาธรรมะ โลกนี้ไม่มีอะไรที่จะเอา เอาอะไรไปไม่ได้ ตัวของตัวเองก็ยังไม่สามารถที่จะเอาไปได้ มันก็แก่ไปทุกวันๆ ฟันที่เคยเคี้ยวอาหารก็หลุดล่วงไป ตาที่เคยมองเห็นก็มองไม่ค่อยเห็น หูที่เคยได้ยินก็ไม่ได้ยินแล้ว มันไปที่ละน้อยๆ เห็นไหม เห็นคุณตาคุณยาย คุณพ่อคุณแม่ของเราไหม มันเสื่อมไปๆ ของเราอยู่ในตัวเราแท้ๆ ก็ยังไม่สามารถห้ามมันได้ เพราะอะไร นี่แหละที่ท่านให้เรามาพิจารณาหลักธรรมะแล้วก็มาสอน จุดเริ่มแรก คือ มีศีล **ศีลคือการสำรวมกาย วาจา ใจ** ให้เรียบร้อย ท่านเรียกว่าศีล ไม่ยาก เราเรียนจบเดี๋ยวเดียว ว่าตามพระจบ ตัวเรานั้นยังไม่มีศีล ได้แค่คำพูด เอานกแก้วมาพูดก็พูดได้ แต่ถ้าจะให้มีศีลก็คือข้อวัตรปฏิบัติ **อย่างคุณโยมทั้งหลายมารักษาศีล จริงๆแล้วก็มารักษาตัวท่านเอง**

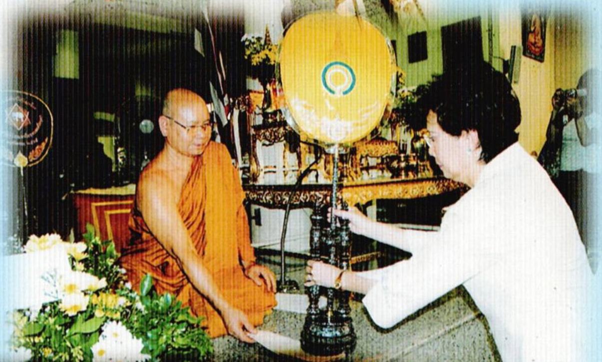
สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา
กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์

พระราชทานเทียนจำนำพรรษาถวาย ณ วัดบึงลัฏฐิวัน

คุณคะนอง เนินอุไร คุณพนิดา ชอบวนิชชา และคณะ เป็นผู้แทนพระองค์

๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๘

เมตตาเป็นเครื่องค้ำจุนโลก

โลกอาศัยอยู่ด้วยความเมตตา

โลกที่อยู่รวมกันอย่างร่มเย็นเป็นสุข

หลวงพ่อโสภณ โอภาโส

นั่นแหละ ศีลไม่ต้องไปรักษา เพราะศีลท่านดีอยู่แล้ว ข้อวัตรปฏิบัติท่านดีอยู่แล้ว มารักษาตัวเราให้มีศีล เมื่อมีศีลธรรมก็มี ต้องมาสำรวมอินทรีย์ทั้งหลาย ตา หู จมูก ลิ้น กาย ทุกวันพระ ในที่นี้ไม่มีวันเข้าพรรษา ออกพรรษา ทำกันตลอดทั้งปี แต่เข้าพรรษาก็มากหน่อย ออกพรรษาก็ตามเหตุตามปัจจัย แต่ก็ทำกันไปตลอด เราจะฝึกคนหนึ่ง ร้อยคน สองร้อยคน สามร้อยคน สี่ร้อยคน ห้าร้อย หรือ พันคน ไม่มีคนพูดสักคน ไม่ต้องเรียกร้องหาความสงบ ไม่ต้องเรียกหาสมาธิ ไม่ต้องเรียกร้องหา เมื่อทุกคนไม่พูด ความสงบก็ปรากฏ ถ้าทุกคนพูดความเงียบก็ไม่ปรากฏ ฉะนั้นสมาธิก็เหมือนกัน ตรงนี้แหละ คือจุดที่เราต้องมาศึกษาว่า คนร้อยคน คนพันคน เขานิ่งกันอย่างไร

มาสร้างบุญเสริมบารมีกันเถอะ

วัดหนองป่าพงเป็นที่กำเนิด เกิดอาตมา อย่าว่าแต่คนพันคนเลย สมัยที่หลวงปู่มรณกรรมใหม่ ๆ คนเป็นหมื่นหลายหมื่น แม้แต่เทศกาลที่มีงานประจำปีทุกปีก็เหมือนกัน คนหลายพันไม่มีเสียงคนพูด เหมือนกับไม่มีคนเลยในวัดหนองป่าพง แม้แต่เสียงจามเสียงไอก็แทบจะไม่ปรากฏ มันเป็นสิ่งที่แปลก แปลกในสิ่งที่ไม่ควรจะแปลก ฉะนั้นฝึกทำไม หลวงปู่ครูบาอาจารย์ท่านบอกให้เราฝึก ฝึกอย่างไร จุดแรกให้

นั่งสมาธิ พวกเราทั้งหลายทำกันนี้ มีบุญมีบาปไหม จริงๆ แล้วทุกคนที่นั่งอยู่ที่นี่มีบุญ **ถ้าไม่มีบุญไม่เกิดเป็นคน แต่มีบุญแล้วเราจะเสริมบุญเราหรือไม่เท่านั้นเองนะ ถ้าเกิดเป็นคนแล้วถือว่ามีบุญมีโชค มีลาภ มีวาสนา มีบารมี แต่บางคนที่มีเศษกรรมเกิดขึ้นมา ก็พิกล พิการ เป็นใบ้บ้าง บ้าบ้าง ตัวเล็ก ตัวใหญ่บ้าง นั่นคือเศษกรรม ยังไม่สามารถจะเป็นมนุษย์ได้สมบูรณ์** ก็เลยเป็นลักษณะอย่างนั้น อย่างพวกเรานี่สมบูรณ์ ทั้งสังขาร ร่างกาย ทั้งสติ ทั้งปัญญา ทั้งความรู้ความฉลาด ถือว่ามีบุญมีวาสนา แต่จะเพิ่มบุญวาสนาตัวเองหรือไม่ ถ้าไม่เพิ่มเติมอาจจะหมด ทำไมเราถึงมีแต่ปัญหา ทำไมถึงมีแต่เรื่องแต่ราว ทำไมไม่เหมือนเขาบางคนทำไมไม่น่าจะดีแต่ก็ดี บางคนทำไม่น่าจะรวยแต่ก็รวย บางคนทำบ้างไม่ทำบ้างแต่ก็รวย แต่บางคนทำจะตายก็ไม่รวย สังเกตดูไหม นักปราชญ์บัณฑิตท่านจึงให้พิจารณาอยู่เสมอ เพราะว่ากาลเวลาที่ผ่านมา จากหนึ่งปี สองปี สามปีสี่ปี จนยี่สิบปี สามสิบปี เป็นเวลานานไหม หรือไม่นาน ช่วงระยะเวลามนุษย์ในโลกนี้ไม่เกินร้อยปีหรือสามหมื่นวันก็ตาย ไม่สามารถจะอยู่ได้ คุณจะมีเงินมีทองมีข้าวของมีสมบัติเท่าไรก็ไม่สามารถเอาไปได้แม้แต่ชิ้นเดียว

ศาสนาสอนให้เอาอะไร ตรงนี้คือหลักใหญ่ ทีนี้ก็มาศึกษาข้อมูลว่า ทางพุทธศาสนาท่านสอนให้เอาไม่มี อาตมาเองก็ยังศึกษาอยู่เหมือนกันว่า ให้เอาเงินทองข้าวของทรัพย์สมบัติ หรือเอาวิหาร ศาลา โบสถ์ไปก็ไม่มี ท่านให้เอาอะไร ให้เอาสันติ **นัตถิ สันติ ปรมังสุขัง** ความสงบอื่นยิ่งกว่าสันติสุขไม่มี ท่านจึงให้เราปฏิบัติให้เกิดความสงบ ความสงบนี้เกิดอย่างไร ถ้าเราฝึกให้จิตสงบ ให้นิ่ง สามารถเข้าใจในตัวเองได้เลย ฝรั่งที่เขามาจากต่างประเทศ มาบวชในประเทศไทย เป็นพระไทย แล้วสามารถสอนคนไทยอีกด้วย เพราะอะไร เพราะธรรมะไม่เลือกไทยไม่เลือกฝรั่ง สามารถเข้าใจได้หมดทุกคน เหมือนกับน้ำดื่ม ใครดื่มก็รู้รสเอง การดื่มน้ำ ความอิ่มเป็นอย่างไรไม่มีใครอธิบายได้ นอกจากคนคนนั้น ฉะนั้นเรื่องของการปฏิบัติ จึงเป็นเรื่องของเราโดยเฉพาะ จะส่งเสริมบุญของตัวเองบ้างหรือไม่ ถ้าไม่ส่งเสริมแล้วอย่าหวังว่าบุญบารมีจะเกิด จะไปอ้อนวอนบนบานสิ่งต่าง ๆ ไม่ใช่ **หลักของพุทธศาสนา ไม่มีการอ้อนวอน บนบานจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์** ตำราพระไตรปิฎกเล่มไหนไม่มี คนไทยชอบบน วัดโน้นศักดิ์สิทธิ์วัดนี้ศักดิ์สิทธ์ หลวงพ่อโน้นศักดิ์สิทธิ์ หลวงพ่อนี้ศักดิ์สิทธิ์ แต่หลักคำสอนของพุทธศาสนาไม่ได้อยู่ตรงนั้น อยู่ที่เหตุผล คนจะชั่วจะดี ไม่ได้ขึ้นอยู่ที่วรรณะ

หรือฐานะหรือเพศหญิง เพศชาย ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยของคนๆนั้น จิตของท่าน กายของท่านมีแค่นี้ ถ้าท่านเอากายไปคลุกคลีกับสิ่งนั้น แน่นอนเหลือเกิน ต้องเป็นสิ่งนั้น **เอาจิตไปคลุกคลีกับสิ่งไหนก็เป็นสิ่งนั้น ถ้าเอาจิตมาคลุกคลีกับธรรมะ ท่านก็จะมีธรรมะ เอาจิตมาคลุกคลีกับความสงบ ท่านก็จะมีความสงบ**

ฝรั่งเขาไม่เคยกินข้าวเขาไม่เคยกินน้ำพริก เขาไม่เคยกินผักกินหญ้า เขามีแต่ขนมปัง แต่เขามาอยู่ในประเทศไทย เขากินได้ทุกอย่าง ที่คนไทยกินได้เขาก็กินได้ โดยเฉพาะทางภาคอีสานภาคเหนือเป็นสิ่งที่ลำบากมากๆ สำหรับฝรั่ง แต่เขาอยู่ได้ เขาต้องการอะไร เขาต้องการกินอาหารอย่างอร่อยๆ ใช่ไหม ไม่ใช่ เขาต้องการคือตัวธรรมะ ตัวธรรมะอยู่ตรงไหนล่ะ นี่คือปัญหาใหญ่ ก็เลยบอกว่าการเดินจงกรม การนั่งสมาธิ ก้าวแรกเลยไม่มีใครรู้ แต่อาศัยผู้รู้ท่านแนะเพียงนิดเดียวเราก็จะสามารถเข้าใจในสิ่งนั้นได้ ด้วยปัญญาของเราเอง ไปนั่งสิไม่เห็นมีอะไร นั่งสมาธิเอาเถอะ นั่งไปเถอะให้นั่งก็นั่ง ถ้าเรากินมะม่วงมันมีรส มีกลิ่น หรือมันมีรสอร่อย แล้วหวานด้วย มันมาจากไหนก็มาจากมะม่วงลูกนั้นแหละ มันมีเหตุมีปัจจัยทำไมถึงเป็นอย่างนั้น ก็ไม่ทราบเหมือนกัน คนที่รู้เข้าใจในหลักของการปฏิบัติก็เหมือนกัน ถ้า

บอกว่าปฏิบัติแล้วไม่เห็นดีอะไรเลย แสดงว่ายังไม่ถึงจุดนั้น เหมือนกับมะม่วงลูกนั้นเมื่อลูกเล็ก ๆ ไปกินมันฝาด พอโตขึ้นมาหน่อยกินแล้วมันเปรี้ยว พอโตขึ้นไปอีก ไปกินแล้วมันก็มันไป พออีกพักหนึ่งกินแล้วก็หวาน มาจากมะม่วงใบเดียวกัน รสไม่เหมือนกัน ฉะนั้นท่านให้นั่งสมาธิดู จุดแรกก็คือมารักษาตัวเองให้มีศีลก่อน **สำรวมอินทรีย์ทั้งหลาย ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เมื่อตาหูจมูกลิ้นกายใจมีศีลแล้วสมาธิย่อมเกิด สมาธิคือจิตที่ตั้งมั่น** เอาจิตตั้งมั่น เอาสติ ถ้าสติดีสมาธิก็มั่นคง

ดูลมหายใจเข้าออกอย่างมีสติ

อาตมาทำครั้งแรก คือเอากำหนดลมหายใจเข้า แล้วก็หายใจออก เอาสติไว้ที่ลมหายใจเข้าหายใจออกแค่นั้น อย่าเอาจิตไปนึกไปปรุงไปแต่ง ไปคิดเรื่องอื่น เอาจิตไปจับไว้ที่ลมหายใจเข้าออก ลมเข้าทางไหน ทางจมูก ไม่ใช่เข้าทางหูทางตา เข้าทางจมูกพอเข้าแล้วมันก็ผ่านลำคอ ผ่านหัวใจ ไล่ลงไปถึงสะดือ พอถึงสะดือแล้วก็ย้อนกลับมาผ่านหัวใจ ผ่านลำคอผ่านออกทางจมูกมีแค่นี้ คนเราอยู่ได้เพราะลม ลมเข้าลมออกแค่นี้ ไม่ทานข้าวสองวัน สามวัน ห้าวัน สิบห้าวันไม่ตาย ถ้าไม่ได้ลมไม่เข้าแค่ 5 นาที 10 นาที เสร็จตรงนี้ ท่านว่าให้ดูลมหายใจเข้าออกด้วยการมีสติ ถ้าคนไหนมีสติดี

สมาธิก็จะเกิด **พอสมาธิมันเกิดขึ้นมาแล้ว ปัญหาที่มีอยู่ในดวงจิต กาย ดวงใจ หรือปัญหาที่อยู่ในข้างหน้าของเรานี้ พอสมาธิมี ปัญญาก็เกิด พอปัญญาเกิดก็แก้ปัญหาได้** นี้คือจุดของพุทธศาสนามีอยู่แค่นี้ ถ้าเรามีสติดี สมาธิก็มั่นคง เมื่อสมาธิดีปัญญาก็เกิด **ปัญญาในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าเราไปเรียนรู้จากหนังสือ หนังสือคือสัญญา สัญญาที่เราไปจำจากหนังสือนั้น มันเป็นของคนอื่น ไม่ใช่ของเรา** เรียนทุกอย่างได้หมด เป็นสัญญาคือความจำ แต่ปัญญากับสัญญามันคนละอย่างกัน ดูแล้วคล้ายคลึงกัน เมื่อตัวสมาธิเกิดขึ้นมาปัญญาเกิด พอปัญญาเกิดมันจะเข้าไปดูปัญหา แล้วมันจะแก้ปัญหาทีละน้อย ทีละน้อย เมื่อแก้ปัญหาได้ทุกอย่างก็จบพุทธเจ้าว่าธรรมะทั้งหลายมันมีเหตุมีปัจจัย **ไฟ** ฝรั่งจับ แขกไทยจับ ลาวจับเหมือนกัน มันไหม้เหมือนกัน ธรรมะมันก็เหมือนกัน คนที่ไปทำสิ่งที่มันชั่ว หรือสิ่งที่ผิด บอกว่าเจ้านายไม่เห็น พ่อแม่ไม่เห็น สามีไม่เห็น ภรรยาไม่เห็นไม่เป็นไรทำได้ นั่นคือคนไม่เข้าใจเรื่องของธรรมะ ถ้าคนเข้าใจธรรมะใครเห็นไม่เห็น มันก็ผิดเหมือนกับเราจับไฟ จับคนเดียวจับต่อหน้าพ่อแม่ถึงไฟจะไหม้ลองนึกดูสิจับคนเดียวมันก็ไหม้จับหลายคนมันก็ไหม้ นั่นคือทำสิ่งที่ผิดมันก็ผิด คนอื่นจะเห็นก็ช่างไม่เห็นก็ช่าง คือความผิดมันเกิดขึ้นแล้วด้วยการ

กระทำ เขาเรียกว่าสัจจะธรรมคือความจริงไม่เข้าข้างใคร ใครทำชั่วมันก็ชั่ว ใครทำผิดมันก็ผิด ใครทำดีมันก็ดี ความดีความชั่วไม่ต้องไปเอาจากคนอื่น ตัวปัญญาตัวนี้มันจะบอกของมันเอง แต่ต้องทำถ้าไม่ทำปัญญาไม่เกิด **เหมือนกับน้ำที่เราตักมาจากคลอง ขุ่นหมดตักเอาไปเถอะ ตักใส่แก้วตั้งไว้รับรองว่ามันจะแยกออกน้ำเป็นน้ำ ฝุ่นเป็นฝุ่น เท่านี้น้ำมันจะใส ถ้าเราไม่เข้าใจแล้วปฏิบัติไม่เป็นก็ไม่เห็นคุณค่าของศาสนา** คุณค่าของทางจิตใจเป็นสิ่งที่สำคัญมาก พุทธเจ้าจึงว่า จิตเป็นใหญ่จิตเป็นหัวหน้า จะเข้าถึงเป้าหมายได้อยู่ที่ใจไม่ได้เอาสังขารร่างกายก้อนนี้ ไม่ต้องไปดูคนอื่น ดูเราคนเดียวเห็นหมด เห็นความสกปรก เห็นความสะอาด เห็นความดี ไม่มีอะไรเป็นสิ่งที่จะแปลก ตัวนี้คือตัวธาตุ ตัวขันธ์ แต่จิตใจต่างหากเล่า ที่ดูยากที่สุด มันพลิกแพลงเหลือเกิน เดี๋ยวเอา เดี๋ยวไม่เอา เดี๋ยวหยุด เดี๋ยวไม่หยุด เดี๋ยวไป เดี๋ยวทิ้ง เดี๋ยวขว้าง เป็นปัญหาตัวนี้นี่แหละ ท่านจึงว่า ให้มาฝึก

แสงสว่างส่องโลกสู่ปวงสัตว์

การที่เรามาฝึกให้นิ่ง ๆ มันไม่ใช่ของง่าย เราจะมาฝึกให้จิตของเรานิ่ง ด้วยการมีสตินี่ มันไม่ใช่ของง่าย มันเป็นของที่ยากมาก ๆ เลย แต่ถ้าฝึกได้แล้วมันดีจริง ๆ ถ้าฝึกไม่ได้ก็ช่วยไม่ได้ เพราะอะไร เพราะศาสนาพุทธไม่ได้บังคับ

ให้บังคับด้วยตัวเอง คุณทั้งหลายดูซิท่านที่นั่งอยู่ตรงนี้รุ่นพ่อรุ่นแม่เรา ท่านเป็นปู่ย่าตายายเรา ท่านเชื่อมั่นในหลักของคุณธรรม แล้วก็พาปฏิบัติว่าบุญคือความสุขกายสบายใจมันมีจริง บาปก็เช่นเดียวกัน มันมีจริง แล้วเขาสร้างวัดมาเพื่อใคร เมื่อฝรั่งมาเขาอยู่ได้ แขกมาเขาอยู่ได้ ญี่ปุ่นมาเขาก็อยู่ได้ ไทยมา ลาวมาเขาก็อยู่ได้ วัดเพื่อใคร นี่แหละจึงบอกว่าวัดนี้มันจำเป็นไหมต้องมี จำเป็นต้องมีเพื่อประโยชน์และความสุขกับสังคมโลก **พุทธเจ้าจึงมองว่าธรรมะที่พระองค์สอนไว้ไม่ได้สอนเพื่อคนอินเดีย ไม่ได้สอนเพื่อคนไทย ไม่ได้สอนเพื่อคนแขก แต่สอนเพื่อคนทั้งโลก เหมือนกับพระอาทิตย์ส่องให้โลกสว่าง คนมีปัญญาก็ทำประโยชน์จากพระอาทิตย์ ถ้าคนไม่มีปัญญาก็ไม่สามารถจะทำประโยชน์ได้เลย** คนตาบอดนี่ไม่สามารถจะมองเห็นพระอาทิตย์ ทั้งที่พระอาทิตย์สว่าง แต่ไม่สามารถจะมองเห็นเพราะตามันบอด พระอาทิตย์เป็นยังงี้ดวงใหญ่ ๆ กลมสีแดง ๆ มันแดงแบบไหนกลมแบบไหน อธิบายไม่ได้

ชีวิตของนักบวชหรือชีวิตผู้ปฏิบัติทั้งหลายจงเข้าใจว่าอาตมาไปหาครูบาอาจารย์สมัยหลวงปู่ฝั้น หลวงปู่แหวน หลวงปู่ขาว หรือหลวงปู่ที่มีชีวิตอยู่ที่มีความเข้มแข็งในการปฏิบัติ ดูลูกหลานปัจจุบัน คนละเรื่องเลย กระทบร้อนก็ไม่ได้ กระทบ

งานมุทิตาอาจาริยบูชาหลวงพ่อโสภณ โอภาโส
และทอดผ้าป่าสามัคคีซื้อที่ดินถวายวัด

นายอำเภอธนาคม จงจิระ นายอำเภอท่าเรือเป็นประธาน

๙ เมษายน ๒๕๔๘

ไม่มีบุญไม่ได้เกิดเป็นคน

แต่มีบุญแล้วเราจะเสริมบุญเราหรือไม่

หลวงพ่อโสภณ โอภาโส

หนาวก็ไม่ได้ ท่านอยู่บนเขาอยู่ในป่า ไฟไม่มีประปาไม่มี โดยธรรมชาติ ตักน้ำในบ่อไปใช้ แสงเดือนแสงดาวเป็นสิ่งที่พาไป ไฟฉายรึก็ไม่มี ท่านอยู่ได้อย่างไร นี่คือนักปฏิบัติ ส่วนมากแล้วท่านเน้น "จิต" ท่านจะดูจิตของท่านตลอดเวลา คนนั่งนิ่งคือเฝ้าดูจิต คนนั่งไม่นิ่ง เพราะไม่รู้จะดูจิตอย่างไร ดูไม่เป็น **ดูลมหายใจเข้าออกจุดแรก แล้วเอาสติไว้ที่ลมหายใจเข้าออก อย่าให้จิตมันฟุ้งซ่านไปไหน** เรื่องครอบครัว เรื่องสามี เรื่องภรรยา เรื่องเงินเรื่องทอง เรื่องข้าวของตำแหน่งหน้าที่การงาน เรื่องหนี้สินปล่อยไว้ก่อน หยุดไว้ซักห้านาที สิบนาที หรือชั่วโมงหนึ่งก็ไม่ตาย ถ้าเราหยุดได้นะ รับรองว่าสิ่งนี้มันจะเกิดขึ้นให้เราเห็น ว่าธรรมะในคำสอนของพระองค์ท่านเป็นสัจจะธรรมจริง ไม่เรียกร้องหรือไม่ขึ้นอยู่กับคนใดคนหนึ่ง คนนั้นปฏิบัติต่างหากเล่า ถ้าลด ถ้าเลิก ถ้าปล่อยวางมัน จะดีหมดทุกอย่าง เช่น**เรากราบพระ กราบทำไม พุทธรูปนี้ไม่ใช่อะไรก็คือทอง เศษทอง เศษแก้ว เศษขัน เศษโตกนำมาหล่อเป็นพระ หรือปูนปั้น แล้วก็มากราบกัน นั่นคือสิ่งที่เราต้องเข้าใจว่าเราไม่ได้กราบตรงนั้น เรากราบคุณสมบัติ คุณงามความดีของคุณพุทธเจ้า** เรากราบตัวแทนเหมือนกับรูปข้างฝา พ่อเรา แม่เรา ไม่ใช่พ่อเรานะนั่นเป็นเศษกระดาษ แต่มันรูปของพ่อเรารูปของแม่เรา จุดธูป

จุดเทียนกราบทำไม คุณสมบัติของคุณพ่อคุณแม่ของเรานั่น มหาศาลกับตัวของเราเอง คุณสมบัติของพุทธเจ้าประเสริฐ เลิศกว่ามนุษย์ทั้งปวง เป็นผู้ประเสริฐด้วยคุณสมบัติล้ำค่า ถ้าไม่ศึกษาจะไม่รู้เลย ถ้าศึกษาแล้วจะรู้คุณค่าของพุทธศาสนา เป็นผู้ที่เมตตาจริง ๆเรียกว่าเมตตาเป็นเครื่องค้ำจุนโลก โลกอาศัยอยู่ด้วยความเมตตาของพระองค์ท่าน โลกที่อยู่กันร่มเย็น เป็นสุข

ถ้ารู้จักคำว่าหยุดจิตตัวเอง

ถ้าทุกคนเงียบไม่ต้องเรียกร้องหาความสงบ ความสงบมาเอง ถ้าเธอพูดฉันคุย เธอคุยฉันพูด ไม่มีความสงบ หยุด มันไม่หยุด นิ่งมันก็ไม่นิ่ง เงียบมันก็ไม่เงียบ แต่ถ้าทุกคนคุมตัวเอง เหมือนอยู่คนเดียว เท่านั้นแหละจิตของเราจะเข้าสภาวะ ถ้าเราฝึกห้ามจิตตัวเองทุกขณะทุกที่ อยู่ในฐานะแบบไหนก็แล้วแต่ หยุด ถ้ารู้จักคำว่าหยุดจิตตัวเองได้ มันอยากเล่น มันอยากเที่ยว เที่ยวกลางคืน ดูการเล่น เล่นการพนัน คบคนชั่วเป็นมิตร เกียจคร้านการทำงาน หยุดวันนี้ไม่เที่ยว วันนี้ไม่สูบ วันนี้ไม่เล่น จะตายไหม มันต้องมีฝึกตัวเอง ถ้าเราไม่รู้จักฝึกตัวเอง เราก็เปล่าประโยชน์ เพราะทุกคนเหมือนกันหมด ความโลภเป็นอย่างไร ความโกรธเป็นอย่างไร ความหลงเป็นอย่างไร ราคะโทสะ ทิฐิมานะตัวกูของกูเป็น

อย่างไร ดูที่ตัวเรา พุทธเจ้าจึงว่าตัวธรรมะจริง ๆแล้วเป็นของที่พวกเราศึกษาได้ คุณพ่อ คุณแม่ คุณปู่ คุณย่า คุณตา คุณยายทั้งหลาย อย่าไปดูถูกคนแก่ เพราะคนแก่นี้ผ่านโลกมาเยอะท่านรู้ดี แต่สังขารร่างกายห้ามไม่ได้ มันต้องแก่ แต่จิตใจของท่าน ถ้าเปรียบเทียบเหมือนกับ แสงสว่างไสวของพระอาทิตย์ไม่เคยมืด พระจันทร์ไม่เคยมืด ที่มันมืด ไม่ใช่เพราะพระอาทิตย์พระจันทร์ โลกมันบังแสงแล้วก็ไม่สามารถส่องเข้ามาได้ แต่พระอาทิตย์จริง ๆแล้วไม่มืด ดวงใจของคุณพ่อคุณแม่คุณปู่คุณย่าคุณตาคุณยายของพวกเรา เป็นจิตที่แสวงหาความสว่างกับพระธรรม ท่านมีธรรมนำส่อง ท่านมีธรรมนำไป เรียกว่า สุคะโต สุคะโตผู้ไปดีแล้วด้วยคุณธรรม ท่านไม่ได้ปฏิบัติเพื่อจะเอาโลก ท่านจะเอาคุณธรรมของท่านไปก็ดี ท่านทั้งหลายมานี่ก็มาดี หรือไปก็ไปดี เรียกว่าสุคะโตผู้ไปดีแล้วด้วย

จงเป็นผู้อ่อนน้อมทั้งกายและใจ

ท่านมากับบุญของท่าน ท่านมีบุญจึงเกิดเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ไม่ใบ้ไม่บ้า ไม่พิกลพิการถือว่าเป็นบุญ แล้วท่านก็ไปกับบุญของท่าน ท่านทั้งหลายนี่เป็นคำสอนที่พระพุทธเจ้าสอนไว้เมื่อสองพันกว่าปีแล้ว ท้าพิสูจน์ได้เลยว่าใครปฏิบัติแล้วดีไหม ถ้าเราไปด่าเขา เขาก็ด่าเรา ถ้าเราไปตีเขา เขาก็ตีเรา

ถ้าเราไปยกมือไหว้เขา เขาก็ยกมือไหว้เรา ได้คำตอบออกมาอย่างไม่ต้องมีปัญหา ความดีที่เราทำขึ้นมา เราจะเรียกร้องจากใครไม่ได้เลย นอกจากตัวเอง มืออ่อนๆอย่างที่พระท่านกราบ กราบบ่อยๆ กราบด้วยกายอย่างเดียวไม่ได้ ต้องกราบด้วยใจด้วย เช่นไหว้พ่อไหว้แม่ด้วยความนอบน้อมทั้งกายทั้งใจ ไหว้ผู้หลักผู้ใหญ่ในตระกูล ด้วยกายและใจ ถ้าเรานอบน้อมทั้งกายทั้งใจมันจะน่ารัก แต่ถ้าไหว้เฉยๆไม่มีความรู้สึก เราสังเกตลูกเราไหม บางทีลูกไหว้พ่อไหว้แม่ มันไหว้แบบเสียที มันไม่ได้น้อมมาทั้งกาย และใจ แต่ถ้ามันน้อมมาทั้งกายทั้งใจมันดูแล้วจะสวยซาบซึ้ง

สมาธิแก้ปัญหาได้

ในหลักของพุทธศาสนาของเราก็เหมือนกัน ธรรมะเป็นของที่บริสุทธิ์ ถ้าบุคคลใดปฏิบัติธรรมะ ก็คือปฏิบัติตัวเองนั่นแหละให้มีธรรมะ คุณพ่อมีธรรมะ คุณแม่มีธรรมะ รับรองว่าบ้านนั้นสบาย คุณพ่อมีศีลห้า คุณแม่มีศีลห้า ไม่ต้องไประแวงกัน นี่ระแวงกันตลอด24ชั่วโมง เผลอไม่ได้ เผลอก็ไปแล้ว ลักษณะแบบนี้ไม่ใช่ การปฏิบัติแล้วมันได้อะไร คุณภาพของชีวิต หรือคุณภาพของการทำงาน มันจะมีประสิทธิภาพในการทำประโยชน์ แต่ถ้าหากไม่มีคุณธรรม ประสิทธิภาพ

ในการทำงานเปล่าประโยชน์ หัวหน้าเมาหยำเป ทำงานก็ไม่ตรงเวลา มาดุมาด่าแล้วก็ไป แล้วก็สั่ง ๆ ๆ ๆ ให้ทำสิ่งที่ผิด ๆ ธรรมะก็สาบสูญไปแล้ว ไม่น่าเคารพเลย คุณพ่อก็เหมือนกัน คุณแม่ก็เหมือนกัน คุณสามีคุณภรรยาก็เหมือนกัน ธรรมะไม่ทำให้ใครเสีย ถ้าปฏิบัติธรรมมันมีสองประเด็น หนึ่งสิ่งที่เป็นไปเพื่อความดี สองเป็นไปเพื่อความเสียหายนะ ถ้าทำแล้วดี เรียกว่าเป็นกุศลธรรม จิตที่เป็นกุศลธรรมจะนำมาเพื่อประโยชน์ เมื่อสามารถฝึกจิตให้อยู่กับที่ได้นั่นแหละเป็นผู้ที่เก่ง ลองนิ่ง ๆ อยู่ที่ลมหายใจเข้าออก สามสิบนาทีถ้าทำได้ทุกวัน รับรองว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะผ่าน จะผ่านไปได้ทุกวัน ถ้าทำได้ทุกวัน เอาจิตไว้ที่ลมหายใจเข้าออกอย่างเดียวไม่ต้องปรุงไม่ต้องแต่ง ไม่ต้องนึกไม่ต้องคิดอดีตอนาคตไม่ต้องเอา เอาจิตไว้ที่นี่อย่างเดียวก่อน ถ้าทำได้ทุกวันวันละสามสิบนาที สิ่งใดที่มันยังมีปัญหาอยู่มันค่อย ๆ ดีขึ้นเพราะอำนาจตัวนี้ แล้วแก้ปัญหาได้ ไม่เชื่อลองดู แต่ส่วนมากจะนั่งไม่ได้ แค่ห้านาทีจะตายแล้วหงุดหงิด หงุดหงิด พอนั่งเล่นไพ่ได้ทั้งวันนะ พอนั่งสมาธิหน่อยสวดมนต์ไหว้พระหน่อย ไหว้ไม่ได้แล้ว อย่าลืมว่าไม่มีโอกาสนะ ไม่ทำตอนยังมีชีวิต เราทำตอนนี้แหละตอนที่ยังมีชีวิต

ธรรมะคุ้มครองผู้ประพฤติธรรม ไม่ให้ตกไปสู่โลกที่ชั่ว

อาตมาเองก็เหมือนกัน ไม่เคยคิดที่จะบวชเอาอย่างนี้หรอก บวชว่าตามประเพณี แต่เมื่อบวชเข้ามาแล้ว มันดีดีตรงไหน ดีตรงที่ว่า ไม่ต้องไปด่าใคร ไม่ต้องไปว่าใคร ไม่ต้องไปเบียดเบียนใคร ไม่ต้องไปทำลายใคร ไม่ต้องไปรังแกใคร ไม่ต้องไปเอาเปรียบใคร อยู่เฉยสบายที่สุด อย่างพวกท่านแน่นอนเลยต้องเอารัดเอาเปรียบกันด้วยประการต่าง ๆ ฉะนั้นจึงจำเป็นที่มนุษย์ ต้องมีธรรมะ ถ้าไม่มีธรรมะอยู่ด้วยกันไม่ได้ ศาสดาของเราสอนไม่ให้เบียดเบียนกันเลยแม้แต่สัตว์ตัวเล็ก ๆ ก็ไม่ให้เบียดเบียน ก่อนที่จะด่าคนอื่น ให้เขามาด่าเราก่อน ก่อนที่จะตบตีคนอื่นให้เขามาตบตีเราก่อน นึกก่อนนะ ลูกของเขา ลูกของเรา สามีของเขาภรรยาของเรา เค้าก็เหมือนกัน เขาต้องรักสามี เขาต้องรักภรรยา รักลูก รักข้าวของเงินทอง รักหน้าที่การงาน เราเองก็เหมือนกัน ทำไมต้องไปเบียดเบียนกันด้วย สิ่งเหล่านี้ ถ้าทุกคนทำหน้าที่โดยมีหลักธรรมะแล้ว ทุกอย่างจะเป็นไปเพื่อความสงบสุข นั่นแหละเขาเรียกว่า ใช้หลักธรรมที่พุทธเจ้าว่า สัมมาอาชีวะ เลี้ยงชีวิตโดยทางที่ชอบ คุณพ่อ คุณแม่ คุณปู่ คุณย่า ของพวกเราสมัยก่อนทำไร่ทำนา หาปูหาปลา หาผักหาหญ้าตามทุ่งนามากินเราก็อยู่ได้

ไม่มีเงินซักบาทเลยในบ้านก็สามารถอยู่ได้ นั่นล่ะคือความบริสุทธิ์ของท่าน จำเป็นไหมว่าธรรมะจะต้องมีกับตัวเราแน่นอนเหลือเกิน ลองคบดูก็ได้คนไม่มีธรรมะ เพื่อนหญิงกับเพื่อนชาย หรือเพื่อนหญิงกับเพื่อนหญิง เพื่อนชายกับเพื่อนชาย ลองคบกันดูก็ได้ว่าคนไม่มีธรรมะจะเป็นอย่างไร ท่านจะรู้เลยว่า การคบคนไม่มีธรรมะ มันมีแต่ปัญหา คนที่เล่นการพนันลองคบดูก็ได้ หรือคนที่โกหกคบดูก็ได้ หรือคนที่เที่ยวเตร่เฮฮาคบดูก็ได้ว่ามันเป็นอย่างไร มันจะบอกท่านเองโดยธรรมชาติเลย มันจะเป็นธรรมะ **การคบเพื่อนต้องเสมอกับตัวเอง ต้องมีความรู้ความฉลาดหรือมีคุณวุฒิ ต้องประพฤติปฏิบัติแนวเดียวกัน มีเพื่อนที่ดีซักคนหนึ่งที่มีความจริงใจ มีความซื่อสัตย์ ทุกข์ ทุกข์ด้วย สุข สุขด้วย แนะนำในสิ่งที่ควรแนะนำ**ไม่ใช่ชักชวนในทางเสียหาย เล่นการพนัน เที่ยวกลางคืน ดูการเล่น คบคนชั่วเป็นมิตร มีแต่ความเสียหายตามมา

จิตที่ฝึกดีแล้วนำสุขมาให้

เราฝึกสมาธิทุกวัน ๆ รับรองเลยว่าจิตของคุณจะมั่นคง เหตุผลของคุณจะมี สติของคุณจะดีขึ้นในการทำงาน อารมณ์ไม่ร้อนวูบวาบ วูบวาบ เหมือนกับกระแสไฟในที่การแสดงดนตรี มันวูบวาบ วูบวาบ ดูแล้วมันเป็นยังไง ดูแล้วน่าจะเย็น

แต่มันร้อน เดี๋ยวดี เดี๋ยวร้าย ผีเข้าผีออก ตอนกลางวันดูหน้าแล้วดี ตอนกลางคืนมาดูหน้าแล้วเอ้ออะไรของมัน นี่คือผีเข้า ผีออก ทางด้านจิตใจ พอจิตไม่ดีหน้าก็ไม่ดี ทั้งๆ ที่แต่งหน้าแต่งตามาดีๆเขียนคิ้วเขียนปากเขียนคางมาอย่างดี พอใจมันเป็นผีเข้าเท่านั้นแหละ ไม่รู้มันหน้าอะไร นั่นเหละ มันไม่ได้สวยตรงนั้น จิตเท่านั้นแหละ นักปราชญ์บัณฑิตท่านจึงบอกว่าบุคคลใด สามารถฝึกจิตตัวเองได้ บุคคลนั้นไปที่ไหนก็มีแต่ความสุข มีแต่ความเจริญ ถ้าบุคคลใดไม่สามารถจะควบคุมจิตตัวเองได้ไปตามกระแส โกรธแล้วโกรธเล่า ด่าแล้วด่าเล่า พูดแล้วพูดเล่า พูดซ้ำๆซากๆของมันล่วงมาแล้วห้าปีสิบปีก็ยังมาพูดอยู่ วุ่นวี่วุ่นวายจนเกิดแตกระส่ำระส่ายไปหมด มันอยากพูดไม่พูด ดูสิมันจะตายไหม มันอยากเล่น มันอยากเที่ยวก็ไม่เอา พูดให้เขาเจ็บอกเจ็บใจพูดทำไม ถ้าเขาพูดกับเราบ้าง เราก็ต้องทวนกระแสจิต เขาเรียกผู้ที่ปฏิบัติคือทวนกระแส

อย่างพาเดินจงกรม เมื่อไรจะพาเลิกซักที แย่เต็มทนแล้ว พอเสียงระฆังดังขึ้นโล่งตายทีกู เกือบตาย จริงๆแล้วไม่มีอะไรเลย ถ้าเอาสติไว้ที่ก้าวเดิน ขวาย่างไปรู้ ซ้ายย่างไปรู้ แต่กำหนดพุทโธ พุทโธไป ถ้าเรามีสติอยู่ตรงนี้รับรองว่าไม่มีความรู้สึกว่ากี่ก้าวกี่รอบ ไม่เหนื่อย ตำรวจรุ่นก่อนๆที่เคย

หลวงพ่อ พระเถระและคณะสงฆ์
ในงานปฏิบัติธรรมประจำปี ณ วัดหนองป่าพง ๑๖ มกราคม ๒๕๔๘

หลวงพ่อ และพระนานาชาติ ณ ประเทศอินเดีย

พระภิกษุ สามเณร ช่วยกันพัฒนาวัด

ถ้าเอาจิตมาคลุกคลีกับธรรมะ...
...ท่านก็จะมีธรรมะ

เอาจิตมาคลุกคลีกับความสงบ...
...ท่านก็จะมีความสงบ

หลวงพ่อโสภณ โอภาโส

มาอบรม พอดีไปพบที่สมุทรปราการ ไปเดินจงกรมที่วัดหลวงพ่อ โอ้โห! แย่เลยขาบวมหมด เดินจงกรมแค่ห้าวันขาบวมเชียวหรือ อาตมาเดินเป็นสิบ ๆ ปีไม่เห็นบวมเลย คือ **ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องการทรมานด้วยการเดินจงกรม จริงๆ แล้วไม่ใช่เรื่อง ทรมานแต่ว่าเป็นการฝึกเท่านั้นเอง แต่ว่าพวกเราไม่เคยได้ทำ มันเหมือนกับทรมาน** คุณภาพของคนเรา เราจะไม่มองที่ฐานะวรรณะ พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้เอาวรรณะมาเปรียบเทียบในการปฏิบัติ ฝรั่งที่เขามาอยู่ในประเทศไทยบวชแล้วหลวงปู่ชาส่งไปอยู่ประเทศนิวซีแลนด์ อเมริกา หรือ อังกฤษ ส่งไปแล้วก็ไปทำประโยชน์ตรงนั้น เวลานี้คนฝรั่งกำลังนับถือศาสนาพุทธกันมากขึ้น ๆ ไม่ใช่พระเจ้าทำให้เราสำเร็จ ถ้าเราไม่ทำเองแล้วมันจะสำเร็จได้อย่างไร นี่คือเหตุผล ถ้าเราไม่เรียนเราจะเป็นตำรวจได้อย่างไร ต้องศึกษาในการที่จะเป็นตำรวจ

ทุกคนที่เกิดขึ้นมาในโลกต้องศึกษาข้อมูล ไม่ใช่อ้อนวอน ถ้าเรามาอ้อนวอนในสิ่งต่าง ๆนี่ เหลวไหล ศาสนาพุทธไม่มี แต่คนไทยเราชอบบนบานศาลกล่าว ชอบบนพอมันได้อย่างใจใช่เลยหลวงพ่อนี้ศักดิ์สิทธิ์ ถ้าไม่ได้อย่างใจก็แล้วไป บนใหม่อีก พอเป็นโรคเป็นภัยก็ไปบนจอมปลวก เจอต้นไม้ใหญ่ก็กราบ คิดดูแล้วมันก็น่าขำดีนะ ไปกราบแม้แต่

ต้นไม้ ไปกราบแม้กระทั่งจอมปลวก สิ่งที่ควรกราบควรไหว้ ไม่กราบไม่ไหว้ มันก็เป็นสิ่งแปลก ฉะนั้นพอสร้างพระใหญ่ๆ ขึ้นมาเช่น วัดพนัญเชิง วัดใหญ่ชัยมงคล วัดมงคลบพิตร หรือกระทั่งวัดสะตือในอำเภอท่าเรือเราก็เหมือนกัน คนก็ไปบนไปอ้อนวอนบนบาน พอได้มาแล้วก็ค่อยยังชั่ว พอไม่ได้มาก็ด่าพระอีก เห็นไหม สิ่งเหล่านี้ มันไม่เกี่ยวกับพุทธศาสนาเลย เขาสร้างไว้เพื่อเป็นพุทธานุสสติ เมื่อเห็นรูปพระพุทธเจ้าปางปรินิพพานก็ดี หรือปางเดินจงกรมก็ดี ปางนั่งสมาธิก็ดี ปางเทศนาก็ดี หลายอิริยาบถ เขาเอามาไว้เป็นอุทาหรณ์ ให้เราน้อมกาย น้อมจิต เข้าไปเพื่อเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา ในคำสอนของพระองค์ท่าน พวกนักเลงพระทั้งหลาย เอามาห้อยคอ ทำเป็นพระหลวงพ่อดี ขลัง ศักดิ์สิทธิ์ หลวงพ่อนี้คุ้มครองกูได้ นี่เห็นไหม คือเราเข้าใจอย่างนี้เสียหมด ไม่นึกถึงว่าธรรมะที่พระพุทธเจ้าสอน อาตมาบิณฑบาต เห็นคนคนหนึ่งมันเอาพระห้อยคอ ตั้งหลายร้อยองค์เต็มไปหมด แต่ไม่รู้จักพระเลยน่าสงสารนะ คนที่มีพระห้อยคอแต่ไม่รู้เรื่องของพระนี้น่าสงสารจริง ไกลพระเหลือเกินนะ

เราเป็นคนพุทธ แต่ปฏิบัติตัวเองกับพุทธศาสนาก็ปฏิบัติไม่เป็น บางคนจะยกมือไหว้พ่อไหว้แม่ก็ยังยกไม่เป็นแข็งทื่อ แต่ยกมือจะไปประจบสอพอยกเก่งนัก ต้องเข้าใจว่า

เราควรปฏิบัติหน้าที่ตัวเองอย่างไร เช่นเราเห็นพระท่านพากราบบ่อย ๆ **กราบเพื่ออะไรเพื่อให้หายพยศ ลดมานะละทิฏฐิ นี่คือพระท่านพากราบ กราบครั้งที่หนึ่งก็นึกถึงพระพุทธเจ้า ครั้งที่สองนึกถึงพระธรรม ครั้งที่สามนึกถึงพระอริยสงฆ์** เรากราบตรงไหนก็ได้ ในครั้งพุทธกาลมีพระสาวกองค์หนึ่ง ได้รับคำแนะนำจากครูบาอาจารย์ ท่านเรียกว่าเป็นอาจารย์ ได้ยินข่าวว่าอาจารย์อยู่ทางทิศเหนือ ท่านก็หันมาทางทิศเหนือแล้วก็กราบ ได้ยินข่าวอาจารย์อยู่ทางทิศตะวันตก ก็หันไปทางทิศตะวันตกแล้วก็กราบ เห็นไหมเขากราบอะไร นี่คือคุณสมบัติของคนที่มีความกตัญญู คนที่มีความรู้จักหน้าที่ ว่าเราเป็นอะไร เราในฐานะเป็นพุทธบริษัทอุบาสก อุบาสิกา สิ่งที่เขาว่าเป็นอยู่มันเป็นสิ่งสมมุติทั้งนั้นตัวจริงก็เหมือนกันตัวธรรมชาติ เพศหญิงก็คือเพศแม่ เพศชายก็คือเพศพ่อ ใครดีใครเลว **ไม่มีใครดีไม่มีใครเลวเลยหากว่าประกอบสิ่งที่ไม่ดีขึ้นมาเท่านั้นเอง เหมือนกับน้ำในแก้ว น้ำใสถ้าเอาสีใส่น้ำก็เปลี่ยนไปตามสีทันที** ฉะนั้นเพศหญิงเพศชายทำชั่วมันก็ชั่ว ทำผิดมันก็ผิด ทำถูกมันก็ถูก ทำดีมันก็ดี สิ่งที่เรามาสัมผัสกันตรงนี้ก็อีกจุดหนึ่งในจำนวนหลาย ๆ จุด ในประเทศไทยคำสอนของพระพุทธศาสนาแยกแยะออกไปแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ แต่เราจะไปจับ

เอาหมดทุกจุดไม่ได้ เอาเฉพาะที่มันตรงจริตของตัวเอง แล้วแก้ไขตัวเอง เช่น เป็นคนขี้บ่น เราจะแก้ไขความขี้บ่นของตัวเองอย่างไร หรืออีดอาดยืดยาดขี้เกียจ เราจะแก้ไขตัวเองอย่างไร ต้องหาวิธีหลาย ๆอย่าง ไม่ควรจะมีเรื่องก็มีเรื่อง ไม่ควรจะเป็นก็เป็น เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็กลายเป็นเรื่องใหญ่ ปัญหามันเรื่องนิดเดียวแต่มันติดใจมันแก้ไม่เป็น เมื่อแก้ไม่เป็นก็มีแต่ปัญหา เช่น การที่สามีมีภรรยามองกันเผิน ๆก็ดีหรอก ก็สวยดี สังเกตดู ก่อนที่เราจะรักกันพอเจอใบหน้ากันก็มีการยิ้มแย้มแจ่มใสดูหน้าดูตาแล้วเกิดมาไม่เคยพบไม่เคยเห็น ผู้หญิงอะไรสวยจัง โอ้โหตามันเยิ้มไปหมด เดินก็สวย นั่งก็สวย พูดก็สวย ทำอะไรสวยไปหมด โอ๊ยตายแล้วกู ทนไม่ไหว ผลสุดท้ายก็ขอแต่งงาน พออยู่กันมาเดี๋ยวเดียว ชักเริ่มไม่สวยแล้ว หนึ่งปีสองปีพอมีลูกหนึ่ง ลูกสอง ตาชักขวางแล้ว ตาที่เคยหวานเคยอร่อยไม่อร่อยแล้ว เห็นไหม ปัญหามันเกิดขึ้นมาแล้ว แรกมาเจอโอ้โหมันจริง ๆเลย เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็นหนุ่มอะไรหล่อจัง เมื่อปัญหาเกิดขึ้น ถ้ารู้อย่างนี้กูไม่แต่งงานดีกว่า อย่าพูดเลยมันสายไปซะแล้ว ถ้ารู้ว่าลูกมันดื้ออย่างนี้ไม่น่ามีลูกเลย อย่าไปพูดเลย เราเป็นคนสร้างมาอย่าไปโทษลูกเลย โทษแต่ลูกมันดื้อ พ่อแม่มันดื้อไม่เห็นพูดซักคำ ต้องเข้าใจตรงนี้ด้วย

คุณค่าของพระศาสนา

หลักธรรมะเป็นหลักที่ต้องศึกษาด้วยตนเอง **ถ้าเราเข้าใจในหลักของการปฏิบัติ เราจะรู้คุณค่าของศาสนา** รู้คุณค่าของพระสงฆ์องค์สามเณร รู้คุณค่าว่าเราศึกษาธรรมะแล้วใช้ประโยชน์อะไร เช่น **ได้ความอดทนอันเป็นพื้นฐานที่ดีของมนุษย์** ถ้าคนไหนมีความอดทนในการทำหน้าที่การงานทุกอย่างก็เจริญได้ แต่ถ้าอ่อนแอทุกอย่างมันอ่อนแอหมด ลองสังเกตดูสังเกตตัวเอง ถ้าวันไหนจิตมันท้อถอยจิตมันอ่อนแอสังขารร่างกายก็อ่อนแอไปด้วย ไม่ไหว ๆ แม่ไม่ไหวแล้วลูกฉันไม่ไหวแล้วพี่ตายแน่ เหล่านี้เป็นต้น พอมันเข้มแข็งอะไรมันก็กล้า จิตที่ฝึกดีแล้ว นำประโยชน์มาให้มหาศาล จิตตัวนี้แหละ ถ้าจิตที่ฝึกไม่ดี นำความเสียหายมาให้ ทรัพย์สมบัติที่มีก็รักษาไม่ได้ หน้าที่การงานที่มี เกียรติยศศักดิ์ศรีก็รักษาไม่ได้ เพราะจิตมันเสียแล้ว จงพยายามตั้งใจ มาอยู่ตรงนี้ ก็ไม่มีอะไรนอกจากธรรมะ ครูบาอาจารย์ทุกรูปทุกองค์ที่ท่านมาบรรยายให้ฟัง บางคนก็อาจจะเข้าใจได้ลึกซึ้ง บางคนก็อาจจะเผิน ๆ บางคนก็อาจจะไม่รู้เรื่องเลย ในครั้งพุทธกาลมีบางคนซาบซึ้งในธรรมะ บางคนไม่รู้เรื่อง บางคนรู้บ้างไม่รู้บ้าง บางคนมืดมาก็มืดไป บางคนมืดมาสว่างไป บางคนสว่างมาแล้วก็สว่างไป ต้องเข้าใจว่าจิตของเราตัวนะไม่ใช่อื่นไกล อย่า

ทำจิตให้มืด คนมีปัญญานั้นอยู่ที่ไหนก็สามารถทำประโยชน์ได้ ในครั้งพุทธกาลก็ดี ปัจจุบันนี้ก็ดี พ่อแม่ให้ไปอยู่ในป่าโน่น อยู่ในป่าก็สามารถจะสร้างป่าเป็นบ้านขึ้นมา ไม่มีเรือนก็สามารถสร้างเรือนได้ ไม่มีของกินก็สามารถสร้างของกินได้ เห็นไหมปู่ย่าตายายมาจากประเทศจีน มีจอบอันเดียวมีเสียมอันเดียว มีไม้คานหนึ่งอันก็สามารถจะพัฒนาตัวเองขึ้นมาจนกระทั่งมีตึกไม่รู้กี่ชั้น เพราะความขยันหมั่นเพียร เพราะความฉลาด คนฉลาดนี้ทำสิ่งไม่ดีให้เป็นของดีได้หมด ตรงข้ามกับคนโง่มีของดีก็ทำให้เสียหายหมด ต้องเข้าใจว่าฝึกปฏิบัติตัวนี้คือเรามาฝึกเรื่องของความอดทน วันนี้พิเศษหน่อยหนึ่ง ปกติแล้วก็ทำอย่างนี้ทุกวันพระ จะกี่ปีกี่ปีก็ทำอย่างนี้ เพื่ออะไร เพื่อช่วยอนุเคราะห์สงเคราะห์คนที่กำลังมีปัญหามาแก้ปัญหากัน ตรงนี้ธรรมะแก้ปัญหาได้ ไม่ใช่เงิน ไม่ใช่ตำแหน่งหน้าที่การงาน คนที่ปฏิบัติธรรมได้ คนที่มีคุณสมบัติมีธรรมะ เราสังเกตได้เจ้านายคนที่มีธรรมะจะให้ความเป็นธรรมกับลูกน้อง

จงพยายามปฏิบัติด้วยตัวเอง การเดินจงกรมก็ดี นี่คือการฝึกวิธีหนึ่ง นั่งสมาธิก็ดี ก็คือการฝึกวิธีหนึ่ง การฟังบรรยายธรรมนี่ก็เหมือนกัน คืออุบายให้เกิดความรู้ ความฉลาดในการแก้ปัญหาตัวเอง มันมีเราจึงมีปัญหาใช่ไหม ถ้าไม่มี

เราเขาคงไม่ด่าเราหรอก นี่เขาเรียกจมูก นี่เขาเรียกหนัง นี่เขาเรียกอะไรก็แล้วแต่ สรุปแล้วคือ เราอยู่ตรงไหน ถามตัวเองแล้วก็ตอบตัวเอง ให้มันเข้าใจธรรมะ ถ้าเข้าใจธรรมะจะอยู่กับคนได้ เขาว่าเราบ้าเราไม่ได้บ้า เขาว่าเราโง่เราก็ไม่ได้โง่ เขาว่าเรารวย เราก็ไม่ได้รวย หรือเขาว่าเราดี เราก็เฉยๆ เราอยู่อย่างปกติ จงมาใช้ปัญญาของพุทธศาสน์แก้ปัญหา ถ้ามีปัญญาจะแก้ปัญหาของตัวเองได้ มันมาได้ มันก็สูญได้ มันสูญได้มันก็มาได้ เราใช้สติใช้ปัญญา ผู้ที่มีปัญญาจึงแก้ปัญหาหาเงินหาทองหาหน้าที่การงานได้อย่างสมบูรณ์

ความอดทนอันเป็นพื้นฐานที่ดีของมนุษย์

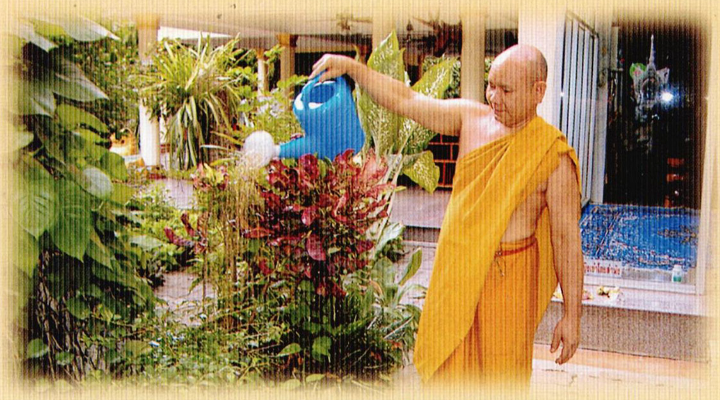
ฉะนั้นท่านว่าปัญญาที่ทุกคนมีอยู่นี้ล้วนแล้วแต่ที่ทุกคนมีปัญหา จะเสริมปัญญาตัวเองใช้หลักธรรมะของพระพุทธเจ้าแทรกเข้าไปแก้ปัญหาตัวเอง ความโกรธความเกลียดก็มีกันทุกคนไม่พอใจก็แสดงออก สะบัดสะบิ้งตามกระแสความรู้สึก เราก็ต้องแสดงธรรมะออกมาว่าอดทน ไม่แสดงโกรธ ใครเกลียดใครก็ไม่แสดงนิ่งๆ ได้ไหม ส่วนมากนิ่งไม่ได้หรอก พอนิ่งไม่ได้ปัญหาก็ตามมา พอปัญหาตามมาก็คือความเดือดร้อน บางทีก็เสียทรัพย์เสียสมบัติ ไม่น่าจะเผาทิ้งก็เผาทิ้ง ไม่น่าจะทุบทิ้งก็ทุบทิ้ง เฮ้ย! เห็นหน้ามันแล้วเกลียด ทุบทิ้งไปเลยของมัน แน่! แล้วมันเรื่องอะไร

เสื้อผ้าอยู่ในตู้เอามาเผาไฟให้หมด มันเรื่องอะไร เสื้อผ้ามันไม่รู้เรื่องอะไรเลย ของใช้ของสอยไม่รู้เรื่องไปทุบมันทำไม มันโง่หรือมันฉลาด ลองพิจารณาดู

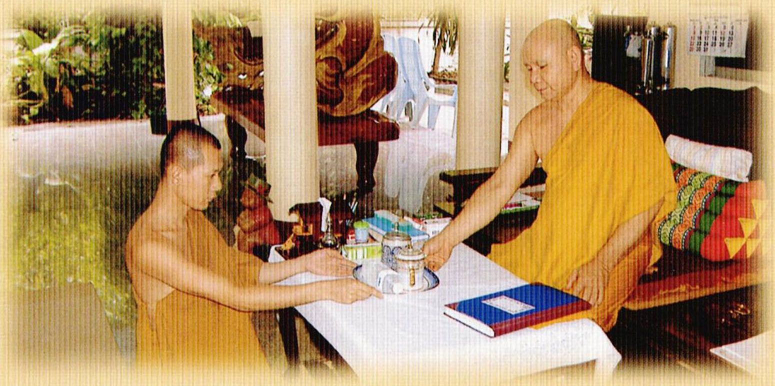
วันนี้ก็ได้เวลาอันสมควรแล้ว ที่สุดก็ขอให้ญาติโยมทั้งหลาย ที่มาทำบุญทำกุศลนั้นได้ทั้งสองอย่าง ทั้งทานภายนอกและทานภายใน เราเสียสละอดทนอดกลั้น ถือว่าเป็นพุทธบูชา เรียกว่าปฏิบัติบูชา นักปราชญ์บัณฑิตยกย่องการปฏิบัติมากกว่าอามิสบูชา การบูชาในการปฏิบัตินี่แหละเป็นเหตุเป็นปัจจัย ให้เรามีความสุขความเจริญในชาตินี้

ด้วยอำนาจกุศลใดที่ญาติโยมบำเพ็ญมาแล้ว ทานก็ดี ศีลก็ดี บำเพ็ญเจริญเมตตาภาวนาก็ดี ด้วยคุณธรรมทั้งหลายช่วยปกปักรักษาคุ้มครองปกป้อง ให้ท่านทั้งหลายประสบแต่ความสุขความเจริญทุกคนทุกท่านเทอญ สาธุ

ป.ล. เทศน์อบรมพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา
วันวิสาขบูชา วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๘
ณ ศาลาสุภัทโท วัดบึงลัฏฐิวัน

หลวงพ่อผู้เป็นความสงบร่มเย็นของพุทธศาสนิกชน

พระอาจารย์อุปฐากหลวงพ่อ

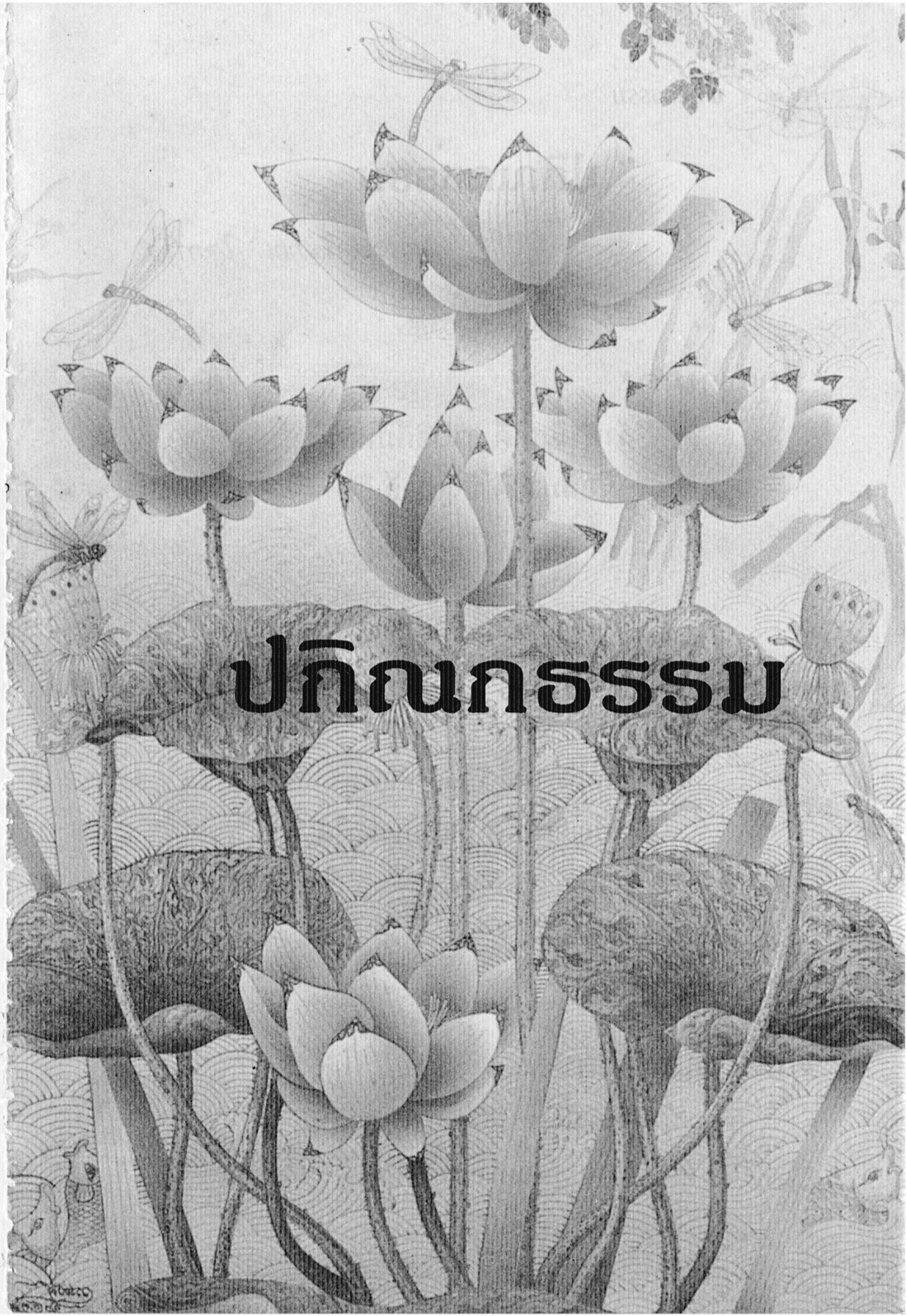

อุบาสิกาผู้ดูแลภารกิจภายในวัด

ความสงบอื่นยิ่งกว่าสันติสุขไม่มี

หลวงพ่อโสภณ โอภาโส

ปกิณกธรรม

ปกิณกธรรม

หลวงพ่อโสภณ โอภาโส

ปัญญาเกิด

ถ้าเรามีสติดี สมาธิก็มั่นคง
เมื่อสมาธิดี ปัญญาก็เกิด

การแก้ปัญหา

พอสมาธิมี ปัญญาก็เกิด
พอปัญญาเกิด ก็แก้ปัญหาได้

คุณค่าของศาสนา

ถ้าเราเข้าใจในหลักของการปฏิบัติ
เราจะรู้คุณค่าของศาสนา

การอ้อนวอน

ถ้าเรามาอ้อนวอนในสิ่งต่าง ๆ นี่เหลวไหล
ในศาสนาพุทธไม่มี

การกระทำของคน

ไม่มีใครดีไม่มีใครเลวเลย
หากว่าประกอบสิ่งที่ไม่ดีขึ้นมาเท่านั้นเอง
เหมือนกับน้ำในแก้วนี้ น้ำใสเอาสีใส่
น้ำเปลี่ยนไปตามสีทันที

ธรรมชาติของจิต

เราจะไปห้ามเขาไม่ให้คิดเลยมันไม่ได้
จะให้ต้นไม้ไม่มียอด ไม่แตกกิ่งไม่ได้ โดยธรรมชาติของเขา
เราตัดมันก็แตกขึ้นมาใหม่ นั่นคือธรรมชาติของจิต
ถ้ายังตื่นอยู่ก็มีการปรุงแต่ง

การฝึกจิต

การฝึกจิตให้ต่อเนื่อง การฝึกจิตให้ติดต่อ หรือการทำจิตให้เป็นนิสัย เป็นเครื่องประดับที่สวยงามของมนุษย์

จงทำตัวให้ใหม่อยู่เสมอ

อย่าสำคัญผิดว่าตัวเองรู้ดีแล้ว
ให้นึกว่าเราเป็นคนใหม่อยู่เสมอ ใหม่ต่อพระธรรมวินัย
ใหม่อยู่เสมอต่อคำสอนของครูบาอาจารย์

สร้างบารมีหนีกรรม

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ด้วยสติ ด้วยปัญญา ความรู้ความฉลาด พระพุทธเจ้าท่านว่า เป็นคนที่มีโชคแล้ว เป็นคนที่มีลาภแล้ว เป็นคนที่มีบุญแล้ว ฉะนั้น ถ้าคนที่มีโชค มีลาภ มีบุญแล้ว ไม่ประกอบทำกุศลต่อไป มันก็หมดไปโดยปริยาย ท่านจึงว่า บารมีสร้างด้วยการปฏิบัติ

รายนามผู้บริจาคปัจจัยพิมพ์หนังสือทอดกฐินวัดบึงลัฏฐิวัน
๒๓ ตุลาคม ๒๕๔๘

บริจาค ๒,๕๐๐ บาท

๑. คุณสุโชติ ทัศนกุลวงศ์

บริจาค ๒,๐๐๐ บาท

๒. คุณแม่ยอด สุขไมตรี,
คุณสมคิด มูลจนะบาตร

๓. คุณปราโมจน์ - คุณอรนารถ สานิชวรรณกุล

บริจาค ๑,๐๐๐ บาท

๔. คุณแม่บุญล้อม ศารทประภา, คุณจินตนา สุขนิติ

๕. ด.ช.กาวินท์-ด.ญ.มนิดา-ด.ช.ณัฐดนัย สานิชวรรณกุล

๖. คุณจิราภรณ์ รัตนพฤกษานนท์

๗. ผ.อ.บุญมี เทียนคำศรี

๘. คุณอนันต์-คุณศรีวิไล เจตน์วาที และอั๋นอะไหล่

บริจาค ๖๐๐ บาท

๙. ด.ญ.ปริยากร เจียรวิบูลยานนท์

บริจาค ๕๐๐ บาท

๑๐. คุณบำรุง นิสะโสกะ

๑๑. คุณผดุง-คุณเปรมศรี นิสะโสกะ

๑๒. คุณสำเริง-คุณรุ่งนภา-คุณริสา วงษ์สวัสดิ์

๑๓. คุณสุรชาติ ชุติธนาคมเลิศ

๑๔. คุณปราณี สูยะศรี

๑๕. คุณจิตติพล-คุณจิรภา มะอะอุ

๑๖. คุณอุบล-คุณสมทรง วิเชียรเทียบ

๑๗. คุณยรรยง-คุณเฉลา บรรเทิง

๑๘. คุณสมัคร-คุณกชกร ตั้งจอหอ

๑๙. คุณเศรษฐวัฒน์-คุณสาลิณี เราจนานนท์

๒๐. คุณสมจิต ผาจีน

๒๑. คุณสุคนธ์ เนตรบารมี

๒๒. คุณสำราญ-คุณปรานอม คงถวิล

๒๓. พันเอกเจตน์-คุณสุมาลี เทภาสิต

๒๔. คุณสุทัศน์-คุณสายมณี ฮองกุล

๒๕. คุณแม่สุมาลี ชื่นหทัย-คุณสุพร-
คุณจุฑารัตน์-ด.ญ.จิรารุวัฒน์ พิมพาภรณ์

๒๖. กำนันนิรมล ทิมพิทักษ์ และครอบครัว

๒๗. กสิณเภสัช

๒๘. คุณเพียงเพ็ญ ศิริพสุธา

๒๙. คุณศิริโชค-คุณจันทร์พร ภูมิศักดิ์

๓๐. คุณวายุ ชาวเพ็ชร

บริจาค ๔๐๐ บาท

๓๑. คุณสุนันท์ พึ่งนุสนธิ์
มหาเศรษฐสิทธิ์ ฐานันโท

บริจาค ๓๐๐ บาท

๓๒. คุณตระกูลศักดิ์-คุณสุธาสินี สุขรี,
คุณมีนา ภู่สุวรรณ์

๓๓. คุณสมทรง-คุณบุปผา-ด.ช.ธนกร ใจคง

๓๔. คุณไชยวัฒน์ พึ่งครุธานันท์ และครอบครัว

๓๕. ผศ.บุญช่วย-คุณวิไล จินดาประพันธ์

๓๖. คุณสุรภี พึ่งนุสนธิ์

๓๗. คุณสังวาล-ด.ญ.ณัฏฐนรี-ด.ช.พงศ์ภีระ
ดวงทองดี

๓๘. คุณพิชชา-คุณวิชุรดา จินดาประพันธ์

๓๙. คุณสมานใจ วงษ์ศรี

๔๐. คุณสละ-คุณสุภาภรณ์ วิจารณ์ และครอบครัว

๔๑. คุณสมปอง-คุณสมบัติ อินทร์จันทร์
และครอบครัว

๔๒. คุณถวัลย์-คุณทองคำ อรรถลาภี

๔๓. คุณรัชนี บุญภักดิ์ และครอบครัว

๔๔. คุณไสว-คุณสงวน, คุณวงเดือน ทรัพย์มูล

๔๕. คุณซกงิ้ม แซ่เตีย

บริจาค ๒๐๐ บาท

๔๖. คุณป้าสมนึก แซ่ลิ้ม

๔๗. คุณเบญจพร จากสกุล

๔๘. คุณสุเทพ-คุณพงศ์จันทร์ พิศพืชพันธุ์

๔๙. คุณสอาด นิ่มนวล และครอบครัว

๕๐. คุณพยุง-คุณหอมราตรี เทียงเจริญ

๕๑. ด.ช.คณสนันท์ เอี่ยมองค์

๕๒. คุณอนันต์-คุณสงัด กองอินทร์

๕๓. คุณพ่อยนต์-คุณแม่บุญมา,
คุณนิตยา มุขลาย

๕๔. คุณชาญวิทย์-คุณสายสมร,
ด.ช.สารีษ จุ้ยฉุย

๕๕. คุณประทีป-คุณวาสนา,
คุณนที, คุณนิศากร สุขนิติ

๕๖. คุณอุบล คุ้มประดิษฐ์

๕๗. คุณสุพัตรา ภาควิวัฒน์

๕๘. คุณอาภา บัวหงษ์

๕๙. คุณประสิทธิ์-คุณลออ อินทร

๖๐. คุณวิรัตน์-คุณสุพิชชา,
ด.ช.สุทธิพงษ์ ศรีแก้ว

๖๑. พ.ต.ท.สุรพงษ์ พึ่งนุสนธิ์

๖๒. ร.ต.อ.ณัฐพล พึ่งนุสนธิ์

๖๓. ร.ต.ต.พรม พึ่งนุสนธิ์

๖๔. คุณแม่สุรีย์ พึ่งนุสนธิ์

๖๕. คุณจรินทร์-คุณศรัญยา สุขนวล

๖๖. คุณวัชรี รื่นกมล

๖๗. คุณวรากร-คุณสมร รื่นกมล

๖๘. คุณรุ้งทิวา จันทร์ดี

๖๙. ร.ต.ต.อนุวรรตร ช้อนทอง

๗๐. คุณบัวเรียน วงษ์ศรี

๗๑. คุณทองสุข-คุณรัชนี อินทรรักษ์
และครอบครัว

๗๒.คุณเพ็ญจันทร์ ปุริวรรณชนะ
๗๓.คุณชนิกา ชาวเพ็ชร
๗๔.คุณทรงวุฒิ รุทธนานุรักษ์ และครอบครัว
๗๕.คุณอภินันท์-ด.ญ.ธัญญารัตน์ เวียงแก้ว
๗๖.คุณชูชีพ ทองมาก

บริจาค ๑๐๐ บาท

๗๗.คุณชญาณิษฐ์ พิมลเสถียร
๗๘.คุณประไพ ปัญญาโฉม
๗๙. คุณแก้ว-คุณลำพี ไสยจิตร์ และบุตรธิดา
๘๐. คุณปทุม ภู่ทอง
๘๑. คุณจำรูญ สินปรุ
๘๒.คุณสำเนียง สัมฤทธิ์ล้วน
๘๓.คุณวิสุทธิ์ รุ่งเรือง
๘๔.คุณอนงค์ บุญรอด
๘๕. คุณลิ้นจี่-คุณนิด พิมพ์ชาติ
๘๖. คุณน้อม ศรีวรรณ
๘๗.คุณอรพิน ศิลาศาสตร์
๘๘. คุณประสิทธิ์-คุณอุไร-ด.ช.นฤเทพ นุ้ยแก้ว
๘๙. คุณเพลินตา-คุณบุษรากร สุขนิติ
๙๐. คุณพิษณุ-คุณสุทธินันท์ สุขนิติ
๙๑. คุณอดิศร น้อยบ้านใหม่ และครอบครัว
๙๒. คุณสอาด อ่อนอุ่น
๙๓. คุณจินตนา อ่อนอุ่น
๙๔. คุณวัลยา อ่อนอุ่น
๙๕. คุณวัลลภ วีระพล
๙๖. คุณนุชนารถ ศรีสุวรรณธัช
๙๗. คุณวันย์ชลี ศรีสุวรรณธัช
๙๘. คุณสุลักขณา พันธุรัตน์
๙๙. คุณชนิกาญจน์ เวียงแก้ว
๑๐๐. คุณสมใจ คูณนนท์
๑๐๑. คุณอนงค์นาถ สิงหกลางพล
๑๐๒. คุณอัฉราวดี สิงหกลางพล
๑๐๓. คุณบุญมี กุลเมือง
๑๐๔. คุณสุนทรี กัลยานี
๑๐๕. คุณนงลักษณ์ พี่พานิช
๑๐๖. คุณนวพร ทับทิมทอง
๑๐๗. คุณปฤณ ภู่แก้ว
๑๐๘. คุณสวาท ธรมธัช
๑๐๙. คุณรานี เทอดสุทธิรณภูมิ
๑๑๐. คุณจรีย์ ตุ้มแสงทอง

บริจาค ๙๐ บาท

๑๑๑. คุณยายจันทร์ กุดทอง

บริจาค ๕๐ บาท

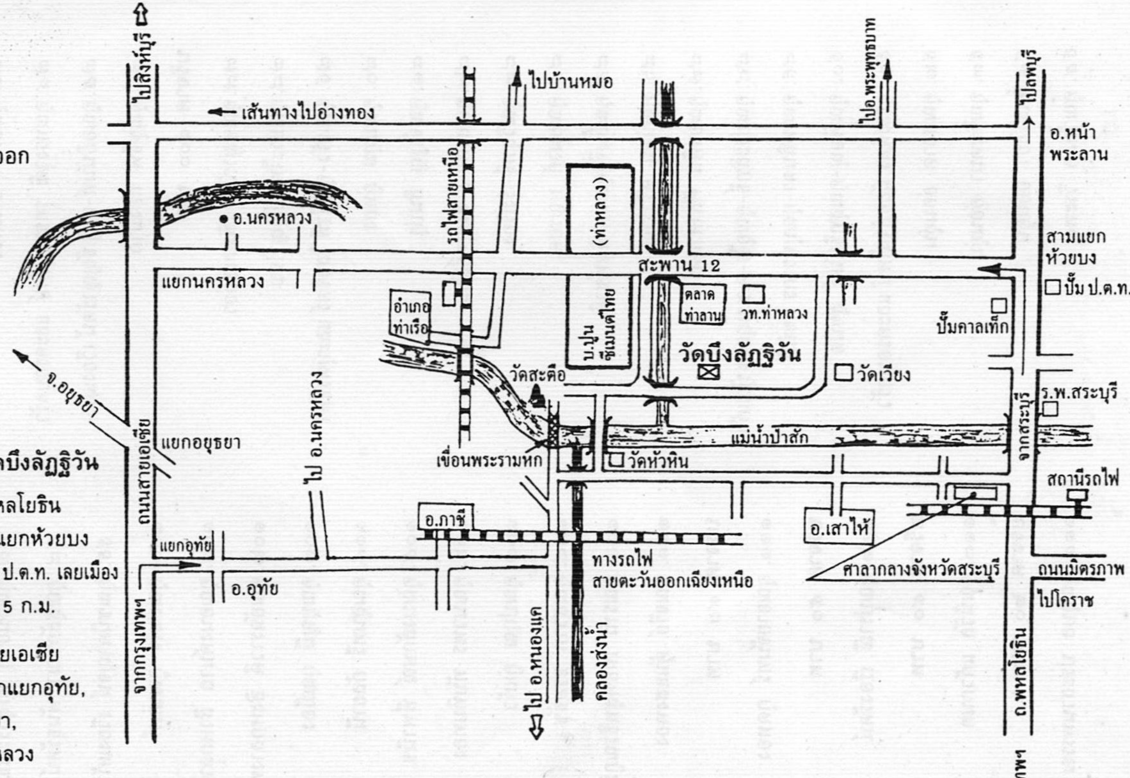
๑๑๒. คุณปราณี เรืองรัตน์

บริจาค ๔๐ บาท

๑๑๓. คุณนิวัล แก้วกนก

บริจาค ๒๐ บาท

๑๑๔. คุณอุบล ประสานพรรณ

แผนที่เดินทางไปวัดบึงลัฏฐิวัน

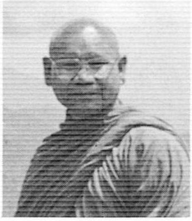
เส้นทาง 1 ใช้ถนนพหลโยธิน เลี้ยวซ้ายแยกห้วยบง ตรงข้ามปั๊ม ป.ต.ท. เลยเมืองสระบุรีไป 5 ก.ม.

เส้นทาง 2 ใช้ถนนสายเอเซีย โดยมาจากแยกอุทัย, แยกอยุธยา, แยกนครหลวง

หมายเหตุ : อยู่ใกล้บริษัทปูนซีเมนต์ไทย จำกัด (ท่าหลวง)

วัดบึงลัฏฐิวัน ต.ท่าหลวง อ.ท่าเรือ จ.พระนครศรีอยุธยา 18270

โทร./แฟกซ์ 0-3534-1839

หลวงพ่อโสภณ โอภาโส

เจ้าอาวาสวัดบึงลัฏฐิวัน พระนครศรีอยุธยา

นามเดิม

โสภณ จันดี เกิดเมื่อวันที่ ๘ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๕ อ.ม่วงสามสิบ จ.อุบลราชธานี

อานาคาริกะ (ปะขาว)

พ.ศ. ๒๕๑๑ ได้พบกับพระโพธิญาณเถร (ชา สุภัทโท) ที่วัดหนองป่าพง จ.อุบลราชธานี ถือเพศเป็นปะขาวอยู่ ๕ เดือน แล้วจึงอุปสมบทเป็นพระภิกษุ

อุปสมบท

พ.ศ. ๒๕๑๑ ณ วัดโนนโหนน อ.วารินฯ จ.อุบลฯ โดยมีพระครูสุพจน์อุบลรัตน์ วัดโนนโหนนเป็นพระอุปัชฌาย์

พ.ศ. ๒๕๑๕ ออกธุดงค์แสวงหาสถานที่เป็นสัปปายะทั่วประเทศไทย และเคยไปธุดงค์ที่ประเทศลาว รวมระยะเวลาทั้งสิ้น ๕ ปี ๖ เดือน

วิทยฐานะ

พ.ศ. ๒๕๑๗ สอบนักธรรมชั้นเอกได้ในสนามหลวง สำนักเรียนวัดเขาวัง จ.ราชบุรี

ตำแหน่งหน้าที่

พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นเจ้าอาวาสวัดบึงลัฏฐิวัน

พ.ศ. ๒๕๓๖ ได้รับมอบจากคณะสงฆ์วัดหนองป่าพง ให้ปกครองดูแลข้อวัตรของพระภิกษุ สามเณร วัดในสาขา ตั้งแต่ จังหวัดนครราชสีมา ลงไปถึงภาคใต้ รวม ๔๐ สาขา

งานสาธารณูปการ

พ.ศ. ๒๕๒๒ ดำเนินการก่อสร้างศาลาอเนกประสงค์ (สุภัทโท)

พ.ศ. ๒๕๒๘ เริ่มสร้างอุโบสถ ออกแบบอุโบสถช่อฟ้า และการแกะสลักบานประตูหน้าต่าง ลวดลายอันวิจิตร

พ.ศ. ๒๕๒๙ เป็นประธานเททองหล่อพระประธานในอุโบสถ (พระพุทธชินราช จำลอง)

พ.ศ. ๒๕๓๒ เป็นประธานจัดงานรับเสด็จฯ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินทรงตัดลูกนิมิต

พ.ศ. ๒๕๓๓ ก่อสร้างศาลาถวายสมเด็จพระเทพฯ

พ.ศ. ๒๕๓๖ พัฒนาบึงบางช้าง เนื้อที่ ๖๐ ไร่ให้เป็นสวนป่า สวนน้ำ ตามธรรมชาติที่สงบ ร่มเย็น เหมาะแก่ผู้ปฏิบัติธรรม และประชาชนทั่วไป

งานเผยแผ่

- จัดงานปฏิบัติธรรมในวัดธรรมสวนะ และวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาตลอดทั้งปี
- จัดงานปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตามธุดงควัตร ๑๓ ในสวนป่าปีละ ๒ ครั้ง
- อบรมคุณธรรมจริยธรรมให้กับนักเรียนนักศึกษา ข้าราชการ พนักงานบริษัท และหน่วยงานต่าง ๆ ปีละประมาณ ๓,๐๐๐ คน
- เป็นวิทยากรบรรยายธรรมตามสถาบันและสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด

ความอดทนเป็นพื้นฐานที่ดีของมนุษย์
หลวงพ่อโสภณ โอภาโส